

Необхідною умовою зміцнення законності у діяльності міліції є систематичне підвищення правової культури, фахової підготовки, розвиток моральних якостей кожного працівника. Низький загальноосвітній, фаховий рівень працівника міліції, як правило, веде до службових прорахунків, недоглядів і помилок, у крайньому випадку – до порушень законності.

Саме тому необхідно вимагати, щоб кожен працівник міліції знав свої права і вмів ними користуватися, – і в той же час розумів, що оцінка його ділових і особистісних якостей не обмежується виключно сферою виконання службових функцій і обов'язків. Це не є дискримінацією працівника міліції та не виправданим втручанням у його приватне життя.

Працівник міліції повинен усвідомлювати, що він, як представник влади, завжди стоїть на варті порядку і покликаний у будь-який момент прийти на допомогу людині, яка потрапила у біду. Громадяни, звертаючись до міліції, вірять, що їм буде надано допомогу. Тому сумлінне виконання працівником міліції свого службового обов'язку, твердість, мужність і рішучість у боротьбі зі злочинністю, глибока зацікавленість у долях людей, забезпечення їхньої безпеки – неодмінна умова успішної діяльності ОВС. Саме таке ставлення працівника міліції до службових обов'язків викликає вдячність людей, створює навколо ОВС атмосферу довіри і підтримки, дисциплінує громадян, виховує їх у дусі поваги до ОВС.

Повсякденна діяльність ОВС відбувається на очах у населення, і авторитет міліції багато в чому залежить від поведінки її працівників, що особливо виявляється під час спілкування з людьми. Керівники підрозділів органів внутрішніх справ повинні орієнтувати особовий склад на те, щоб він особливо уважно і тактовно поведився з дітьми, підлітками, жінками і громадянами похилого віку. Саме у спілкуванні з цими категоріями людей формується і вкорінюється авторитет працівника, саме в такі моменти він має змогу набути авторитет, зміцнити його або ж звести нанівець, втратити його взагалі.

Висновки. Отже, можна сказати, що управлінські рішення у сучасних умовах можуть і повинні розповсюджуватися не тільки на сферу виконання конкретних рішень і конкретних завдань, але й на становлення і підтримання певного стилю спілкування із громадянами – як з законослухняними, так і з правопорушниками, злочинцями.

Практика діяльності органів внутрішніх справ свідчить про те, що пониження або послаблення такої важливої форми роботи з кадрами як навчання і виховання, негайно відбивається на результатах роботи, стані дисципліни і законності, на авторитеті працівників міліції серед населення.

Басс В.О.

к.ю.н., доцент кафедри
адміністративної діяльності НАВС

ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ ЩОДО СТВОРЕННЯ МІСЦЕВОЇ МІЛІЦІЇ (ПОЛІЦІЇ) В УКРАЇНІ

Експеримент зі створення місцевої міліції, який у законотворчому плані тривав упродовж 2001-2004 років, провалився, оскільки аспекти фінансування такого органу, його компетенції, підпорядкованості не були опрацьовані так як слід. Однією з перепон до втілення ідеї стала загроза появи «кишенькової міліції». Існує вона і тепер. Сьогодні у наукових колах тривають дискусії щодо започаткування в Україні своєрідного аналога європейської наближеної поліції – муніципальної (міліції) поліції, яка натомість відрізнятиметься від своєї європейської «сестри» за кількома важливими позиціями. Різниця у тому, що її працівники матимуть право (між іншим, як представники державного органу виконавчої влади) носити і застосовувати вогнепальну зброю та спеціальні засоби, а компетенція цього органу фактично дублюватиме повноваження, делеговані районним чи міським відділам внутрішніх справ. Звісно, не хотілося б думати, що якась політична сила чи олігархічна група намагається створити через прийняття відповідного закону власні опорні пункти підтримки, закамують під доволі благопристойними вивісками муніципальних дружин правопорядку.

В Україні може з'явитися ще один полюс протистояння – тепер поміж «державною» і «місцевою» міліціями.

По-перше, «багаті» міста і селища можуть дозволити собі певний час утримувати якийсь штат «шерифів», патрульних та дільничних інспекторів. Але скільки зараз у державі, ще й у кризовий період, знайдеться міст, які зможуть повністю втілити задумане реаніматорами місцевої міліції (поліції)? Адже за успіх ініціатори ідеї сприйматимуть лише повсюдне розповсюдження такої практики. По-друге, ніхто не дасть субсидії чи кредиту регресивним регіонам чи містам під створення «своєї міліції» – грошей у бюджеті ледь вистачає на виплату зарплати працівникам ОВС, а уже про їхнє суттєве технічне переоснащення годі й говорити. По-третє, через важелі безпосереднього управління мерія чи селищна рада (відповідно, містечкова бізнес-еліта, наближена до такої влади) отримує спокусу використати «своїх правоохоронців» (озброєних) у просуванні власних інтересів, силовому тискові в політичній борні з опозиційними фракціями, і, звісно, в гарантуванні безперешкодної діяльності та експансії бізнесменів, що підтримують регіональних очільників.

Ще одне цікаве питання: «хто готуватиме кадри і управлінців у муніципальну поліцію, адже допоки не існує окремого навчального закладу чи факультету, який би це здійснював?». Скоріше за все, це буде дуже просто і дешево: братимуть (зманюватимуть) підготовлених у ВНЗ МВС фахівців, які мають певний практичний досвід, або (це у кращому як для міліцейського відомства випадку) – вчитимуться на договірних засадах за кошт громади у зазначених вищих.

Зараз простіше й дешевше «реанімувати» колишню практику ДНД і створювати загони правопорядку, які існують в деяких регіонах України як

«народні дружини» (Житомир, Львів, Черкаси та ін.) тим більше, що існує правове поле для такої діяльності – Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону», відповідно якого члени громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону під час спільного з працівниками органів внутрішніх справ, прикордонниками виконання покладених на них завдань з охорони громадського порядку і державного кордону мають право застосувати заходи фізичного впливу, спеціальні засоби індивідуального захисту та самооборони, заряджені речовинами слезоточивої та дратівної дії у випадках і в порядку, передбачених законом і складати протокол про адміністративні правопорушення. Напевно, що не простіше: через політичні амбіції чи популістські намагання створити власну «PR-трибуну», замість того, щоб, законодавчо і практично допомогти налагодити охорону садоводачних кооперативів, яких в Україні зараз тисячі (лише на Вінниччині їх майже 480), деякі представники політикуму намагаються сподобатися електорату доволі утопічними ініціативами, проте загорненими у привабливу презентаційну обгортку.

В МВС України не лише розглядають проект муніципальної поліції крізь призму критики, а й намагаються вивчити відповідний зарубіжний досвід. Наприклад, вивчивши досвід поліції «наближення» Франції – неозброєного органу правопорядку. В цій країні діють національна поліція і жандармерія, в яких чітко розмежовані компетенція та повноваження. Перша зазвичай працює у містах, друга – опікує сільську місцевість.

Французька поліція наближення (проксиміте) – форма децентралізованої поліції, яка надає перевагу переконанню, профілактиці і співпраці з громадою, а не застосуванню примусових заходів і максимально спирається на розвиток системи патрулів. Її співробітник, який найтіснішим чином співпрацює із населенням, згідно чітко визначених функцій здійснює планування своєї роботи, яка є більш творчою, ніж у того ж українського дільничного. Конгрес місцевої й регіональної влади Ради Європи закликає місцеві (регіональні) органи влади справляти вплив на уряди своїх країн задля створення органів поліції наближення, адже розвиток і впровадження стратегії запобігання злочинності із залученням громад і територіальних органів влади зараз є найбільш ефективним. В Україні це можна раціонально здійснити шляхом відновлення практики роботи громадських формувань з охорони правопорядку, а не конструюванням абсолютно нової моделі, на яку дуже схожий проект муніципальної поліції.

Висновки. Сьогодні в ОВС України дуже багато бюрократизму та паперової роботи, а також фактично безперспективного планування і додаткових, нехарактерних для міліції (поліції) функцій. Тому необхідно ставити менш глобальні завдання (на кшталт абстрактних гасел подолати організовану злочинність і корупцію) й братись за конкретні проблеми і вирішувати. Для прикладу, виявляти у студентських гуртожитках розповсюдників наркотичних засобів і психотропних речовин тощо. Органи внутрішніх справ України повинні активно впливати на правосвідомість

громадян – як ключовим складовим елементом безпекової архітектури суспільства.

Гаврищук М.М.

курсант 2 курсу ФПФПВВ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент

Силенко Л.М.

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО ВИЗНАННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ У ПОРЯДКУ СПАДКУВАННЯ

Закріплення Конституцією України (ст. 41) та ЦК України (п. 2 ч. 1 ст. 3, ст.ст. 321, 325) права приватної власності та його непорушності, зумовлює зростання ролі спадкування як підстави набуття права власності.

Аналіз судових рішень, прийнятих судами України по цивільним справам, що виникають із спадкових правовідносин, узагальнень судової практики розгляду цивільних справ про спадкування судами України, свідчить про те, що значну категорію справ про спадкування займають справи за позовами про визнання права власності у порядку спадкування.

Недосконалість законодавства, що регулює спадкові правовідносини породжує неоднакове застосування законодавства при розгляді справ про спадкування, що зумовило прийняття постанови Пленуму Верховного Суду України від 30.05.2008 р. № 7 „Про судову практику у справах про спадкування”, роз’яснень Міністерства юстиції України від 11.10.2011 р. „Окремі питання спадкування” з метою удосконалення, перш за все, правового регулювання порядку розгляду в суді такої категорії справ та утворення єдиної судової практики.

Судам, розглядаючи справи про спадкування, необхідно в порядку ст. 33, п. 2 ч. 6 ст. 130 ЦПК України правильно вирішувати питання про склад осіб, які братимуть участь у справі.

Суди повинні правильно вирішувати питання щодо підстав спадкування.

Спадкування за законом здійснюється почергово. У зв’язку з цим суд має встановити спадкоємцем якої черги є позивач.

Найпоширенішою помилкою при вирішенні питання про наявність підстав для спадкування за законом є застосування до правовідносин, які виникли до 1 січня 2004 року, положення ЦК України 2003 року щодо кола спадкоємців.

При вирішенні цієї категорії справ судам слід з’ясувати, коли саме відкрилася спадщина: до 1 січня 2004 року чи після.

При вирішенні даної категорії справ, суд не повинен визнавати право власності на спадкове майно за спадкоємцями, які не прийняли спадщину у передбаченому законом порядку, оскільки само по собі звернення до суду з